

∞ SVATBA ∞

Kristýna Dudová & Jiří Mothejzík

8. 4. 2006 ve 13 hodin v Líšnici u Jíloviště

Přípravy začaly už v pátek večer zdobením aut, abychom v sobotu už nemuseli hledat izolepu, stříhat stužky a na poslední chvíli motat myrtoné věnečky do oken. V sobotu brzy ráno jsme tedy v poklidu absolvovali jen cestu ke kadeřnici a pro květiny. Přijel táta s přítelkyní a babičkou, v jedenáct pak přijela Jiříkova nejbližší rodina a nastalo žádání o ruku a připítek třicetiletou slivovicí, kterou můj táta schovával od roku 1981 už jako pětiletou. Pak přijeli Vídeňáci, tudíž i můj kočár, a mohli jsme se přesunout na Líšnici na louku. Svítilo sluníčko, na nebi ani beránek, tak bylo konečně jasné, že obřad bude pod širým nebem, jak jsme si přáli. U kolíby v Líšnici už se pomalu houfovali hosté, a tak jsme rozdávali myrtičky, vítali se a čekali na oddávající paní starostku. Dorazila krátce před jednou. Uff.

Hosté nám vytvořili krásný špalír, takovou cestu plnou úsměvů až k oltáři :) Tam si mě od táty převzal Jirka a začal ten pravý obřad.

Paní starostka Merunková mluvila moc pěkně, snažila jsem se vnímat! Ovšem když se ptala „pane Mothejzíku, berete si Hanu Otčenáškovou za ženu...?“, vnímal naštěstí i Jiřík a vyzkoušel si zvukné „Ne.“ Všichni se tím dost pobavili, tedy až na hosty vzadu, kteří slyšeli jen to „ne“ a netušili, co se děje :))) Naštěstí to napodruhé už paní starostka zvládla, řekli jsme si šťastně ANO, vyměnili prstýnky a Jirka si mě mohl odmaskovat a políbit. Poznámka bokem - když chce mít fotograf jistotu, že všechno zachytil, má to tu výhodu, že se snoubenci mohou líbat dýl ;)

Pak jsme si připili se svědky a následovala dlooooohá řada gratulantů, od babiček až po nejmladší svatebčánky. Nemohlo chybět házení rýže a nasazování chomoutu. Je na něm už řada jmenovek :)))

Kupodivu i v něm vypadal Jiřík spokojeně :) Sluníčko moje. Obešli jsme velké stany nachystané na jídlo venku a tam nás Hugo houfoval. Vylezl na vratký stolek a fotil nás z výšky. Asi nejen mně tuhl úsměv při pohledu na nahnuté nožičky... ale dobře to dopadlo, Hugo přežil bez úrazu. Nafotili jsme se pak ještě v mnoha skupinkách. Máma nám je naháněla a šlo to pěkně svižně. Potom jsme pozvali všechny na připítek, Jirkův táta pronesl pár milých slov, zaznělo cinkání skleniček a halasné „na zdraví“.

A protože už asi všem kručelo v břiše, přišla na řadu polévka uvnitř koliby. Posadili jsme se do čela našich rodin a slavnostně se pocítili polévkou. Naproti nám seděly figurky na dortu a jen se usmívaly. Když se hosté pousazovali, představili jsme jim naši „svatební kroniku“ - bílou knihu, kam se píše vzásky novomanželům. Nebo alespoň podpisy, jak správně podotkl Jirka. Černý puntík má RR (kromě Ency), že to za celý den nestihli! Bububu! Naopak veeeelkééééé plus dostanou za to, jak nám přichystali ptákovinky na ozkoušení dovedností a netradičních „všeobecných“ znalostí! :)

Když jsme totiž po polévce vyšli zase na sluníčko (to slovo se mi fakt líbí!), dali jsme si malou mňamku venku a Hugo nám nafotil krásné fotky mezi stromy. Potom jsme ale zapadli do víru testování: Prvním úkolem bylo kreslit na zadávaná témata...(nevím, jestli si vzpomenu na všechna)

- jeho/její nejoblíbenější zvíře
- jak vypadá tvůj protějšek poránu
- co na ní/něm máš nejradši
- děti
- nejhlubší společný zážitek
- co umí a ty ne
- jak si představuješ vaši svatební noc

... kreslicí část rozhodně nebyla jednoduchá a kouřilo se

z nás obou :) Dalším úkolem bylo domluvit se na dálku. Legenda zněla: Jirka odjel do práce a nechal doma lístek s nákupem. Měla jsem mu pomocí praporků „zatelefonovat“ a nákup z lístku nadiktovat. Naštěstí si morseovku oba pamatujeme, a tak se nám i podařilo nakoupit, s jednou zbrklou chybkou, která vlastně vůbec není podstatná ;) Následovaly vědomostní testy - o Brouku Pytlíkovi, který jsme proti publiku projeli na celé čáře (ta ostuda, protože jsem to nečetla!), a z repertoáru Holzmana, Cimrmana a dalších „notoricky známých“ citátů, na kterých jsme ovšem také často pohořeli. Nakonec byl výsledek

K:J nerozhodný. To jen dokazuje, jak jsme

báječně vyvážený pár :) Další úkol spočíval v oblečení miminka (nikdo ze svatebčanů nepůjčil, tak Jirka trénoval jen na panence). Na závěr jsme se nořili do pytlů s dřevěným uhlím, abychom zjistili, ve kterém je kromě uhlí (= Kohle) taky finanční hotovost (= Kofle). Kdo by to byl řekl, bylo to až v posledním pytli :-)

Odpoledne bylo pořád slunečné, a tak nám ani nepřišlo, jak ten čas letí. Najednou bylo pět a servíroval se dort. Měli jsme původně strach, že bude jeden dort pro všechny málo. To jsme ale nevěděli, že se hosté našťouchnou kýtou, řízečky, zeleninou nebo minizákusky a dort už se do nich všech nevejde :) Hlavní ale je, že nikomu nic nescházelo a všichni si užívali hezký den. Někdo se jen tak vyhříval v paprscích, někdo si zkusil minigolf, jiní tančili... a když už se sešerilo, zalezli jsme do tepla koliby a bavili se dál. S mužem jsme rozbaliли dárky, abychom hned mohli poděkovat dárcům, zatančili jsme si s rodiči, já jsem rozdala rohové koláčky, co RR napekly, zkrátka pořád se něco dělo ... Simsala bim a bylo deset. To už se musela spousta hostů rozloučit, aby se dostali rozumně domů. Naše rodiny vytrvaly až do půl dvanácté, kdy jsme našťouchali dary do aut a rozloučili se s Líšnicí. Den to byl pořádně dlouhý, tak jsme uléhali s hlavou plnou dojmů. Dík patří všem milým lidičkám, kteří nám svatební den zpříjemnili!